

Sygn. akt I C 2162/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Natalia Piasta-Serafin
Protokolant:	Sebastian Śliwiński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 r. w Legionowie sprawy

z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko E. M. (1)

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. obciąża powoda kosztami procesu.

Sygn. akt C 2162/15 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) 1 z siedzibą w W. wniósł do tutejszego Sądu przeciwko E. M. (2) pozew o zapłatę kwoty 9183,31 zł z odsetkami umownymi od kwoty 1288,67 zł w wysokości 29,97% oraz ustawowymi od kwoty 7894,64 zł, liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniesiono także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż na dochodzoną kwotę wynika z niespłaconego przez pozwaną kredytu, zaciągniętego w dniu 27 czerwca 2005r. u poprzednika prawnego powoda (...) Bank SA (następnie (...) Bank SA).

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2015 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła z (...) (...) z siedzibą w W. reprezentowanym przez Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A umowę rozporządzającą przelewu wierzytelności. Jak wynika z treści umowy przelewu wierzytelności, przedmiotem przelewu były wierzytelności wyszczególnione w Załączniku nr 1 (k. 13-15 umowa przelewu wierzytelności).

Dnia 22 kwietnia 2015 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystosował do E. M. zawiadomienie informujące, że (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dokonał sprzedaży przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy

Kredyt gotówkowy nr (...) na rzecz (...) (...) z siedzibą w W. bez wskazania kwoty przelanych wierzytelności (k. 35 zawiadomienie).

W dniu 8 maja 2015 r. (...) S.A. sporządził w imieniu (...) (...) z siedzibą w W. wezwanie do zapłaty kwoty 9284,51 zł skierowane do pozwanej z wyszczególnieniem tytułów zobowiązania (k. 36 wezwanie do zapłaty).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt sprawy przez powoda.

Sąd na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 r. postanowił pominąć dowody z dokumentów złożone przy piśmie powoda złożonym w dniu 8 czerwca 2016r., tj. umowy kredytu konsumpcyjnego, harmonogramu spłat, bankowego tytułu egzekucyjnego wraz wnioskiem o nadaniu klauzuli wykonalności, wniosku egzekucyjnego i wykazu wierzytelności, ponieważ nie wykazano, że powyższe dokumenty nie mogły być złożone wraz z pozwem, a ich dopuszczenie wiązałoby się z koniecznością odroczenia rozprawy (k. 66, protokół z rozprawy). Podstawą powyższego był art. 207 § 6 k.p.c. Dokumenty zostały złożone w dniu rozprawy (data prezentaty), a pozwana mieszka we W. i nie stawiała się na rozprawę (k. 66, protokół z rozprawy). Podstawą powyższego był art. 207 § 6 k.p.c. Zgodnie z dyspozycją przytoczonego artykułu Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba, że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W tej sprawie należy stwierdzić, iż złożone w dniu 8 czerwca 2016 roku pismo zawierające wnioski dowodowe jest pismem spóźnionym. Odstęp czasowy pomiędzy datą wpływu tych wniosków, a dniem wniesienia pozwu wynosi ponad 6 miesięcy. Ponadto w rzeczonym piśmie nie wskazano przyczyn takiego stanu rzeczy. Niniejsze pismo wpłynęło w dniu rozprawy a pozwana, która nie była obecna na rozprawie w dniu 8.06.2016 roku zamieszkuje we W.. Dopuszczenie zawnioskowanych dowodów wiązałoby się zatem z koniecznością odroczenia rozprawy w celu dostarczenia ich pozwanej. To z kolei stoi w sprzeczności za zasadami ekonomiki procesowej i szybkości postępowania oraz dyspozycją artykułu 207 paragraf 6 KPC. Oczywistym jest, że w zaistniałej sytuacji przedłużyłoby to postępowanie w sposób nieuzasadniony. W związku z tym Sąd postanowił pominąć dowody z tych dokumentów. Powinny były zostać wskazane w pozwie, ponieważ są dowodem na zasadność roszczenia. Negatywne konsekwencje, tj. brak udowodnienia obciąża powoda. Potrzeba złożenia tych dokumentów wraz z pozwem jest ewidentna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na fakt, iż powód nie wykazał dochodzonych pozwem kwot ani co do zasady ani co do wysokości. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powód powinien udowodnić okoliczności określone w art. 509 k.c. i art. 510 § 1 k.c. dotyczące elementów przedmiotowo istotnych umowy przelewu, jej ważności oraz skuteczności. Zgodnie z art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie zaś z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

W niniejszej sprawie nie załączono do pozwu wystarczających dowodów, z których wynikałoby, iż wierzytelność przysługująca pierwotnie (...) Bank S.A. wobec pozwanej została przeniesiona na powoda. W szczególności, jak wynika z treści umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 kwietnia 2015 r., przedmiotem przelewu były wierzytelności wyszczególnione w Załączniku nr 1, którego powód nie załączył do przedmiotowej umowy przelewu wierzytelności. Tym samym powód nie wykazał, jakie wierzytelności, w jakiej wysokości i w stosunku do kogo były przedmiotem umowy przelewu. Wskazać należy, iż pismo stanowiące zawiadomienie pozwanej o tym, że przelew wierzytelności miał miejsce oraz wezwanie pozwanej do zapłaty określonej kwoty pieniężnej może wprawdzie świadczyć o tym, że następstwo takie miało miejsce, jednak na tej tylko podstawie Sąd nie jest w stanie ocenić, czy istotnie doszło do

przeniesienia tej konkretnej wierzytelności i w wysokości określonej w pozwie, na rzecz powoda. Trzeba też wskazać, że kopia załączonej umowy zawiera liczne wykreślenia. Część jej postanowień została wymazana. W ich miejscu znajdują się białe plamy. Nie wiadomo co zostało usunięte i czy nie są to postanowienia istotne z punktu widzenia oceny skuteczności przelewu. Powyższe obciąża powoda. Nie przedstawiając Sądowi kompletnego dokumentu naraża się na negatywne konsekwencje wynikające z braku udowodnienia (art. 6 kc).

Powód nie wykazał nadto zasadności i wysokości roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu. Wynika to zaś z faktu, że nie złożono do akt sprawy pierwotnej umowy zawartej w dniu 27 czerwca 2005r. pomiędzy pozwaną a (...) Bankiem S.A., na którą to powód powoływał się w uzasadnieniu pozwu. Wobec tego nie wykazano istnienia wierzytelności, a w konsekwencji daty wymagalności roszczenia, ani też wysokości odsetek. Poza tym Sąd nie był w stanie zweryfikować dochodzonych pozwem kwot ani tego, czy mają one oparcie w łączących pozwanego z pierwotnym wierzycielem postanowieniach umownych. Skoro nie jest znana Sądowi treść postanowień umownych nie było możliwości ustalenia, czy pozwana powinna zwrócić powodowi opisane w pozwie kwoty oraz czy są one żądane przez powoda od pozwanej zasadnie, czy też może określone zostały w arbitralny sposób. Powyższe jest istotne ponieważ powód dochodzi zapłaty, m.in. z tytułu zaległych odsetek karnych, a nie jest znana ani ich wysokość ani zasady naliczania ani termin wymagalności roszczenia. Trzeba przypomnieć, że Sąd na rozprawie w dniu 8 czerwca 2016 r. postanowił pominąć dowody z dokumentów złożone przy piśmie powoda z dnia 31 maja 2016 r., ponieważ nie wykazano, że powyższe dokumenty nie mogły być złożone wraz z pozwem, a ich dopuszczenie wiązałoby się z koniecznością odroczenia rozprawy (k. 66, protokół z rozprawy). Podstawą powyższego był art. 207 § 6 k.p.c. Negatywne konsekwencje obciążają powoda (art. 6 k.c.).

Wyrok w niniejszej sprawie wydawany był w trybie zaocznym, zaś w sytuacji tego rodzaju, zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W ocenie Sądu rozważania poczynione powyżej prowadzą do wniosku o tym, że twierdzenia powoda zawarte w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości, zatem nie mogły zostać uznane za prawdziwe tylko dlatego, że pozwany nie wypowiedział się co do nich w toku procesu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi bowiem o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, gdyż domniemania prawne wiążą sąd (art. 234 k.p.c.). W omawianym przypadku wiązanie nie zachodzi, skoro Sąd ocenia, czy okoliczności nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Chodzi tu raczej o fikcję albo domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego (por. orzeczenie SN z dnia 5 lipca 1958 r., 3 CR 448/58, RPEiS 1959, z. 3, s. 346).

Sąd w niniejszej sprawie nie był zatem zobligowany do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Inną kwestią jest zaś, że dowody podane przez powoda okazały się niewystarczające do uwzględnienia powództwa. Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Ponadto niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Czy oświadczenia powoda uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając na uwadze, że powód nie udowodnił kwot dochodzonych pozwem, jak również nie wykazał bez żadnych wątpliwości legitymacji procesowej czynnej w tym procesie, Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda, jako stronę przegrywającą sprawę.